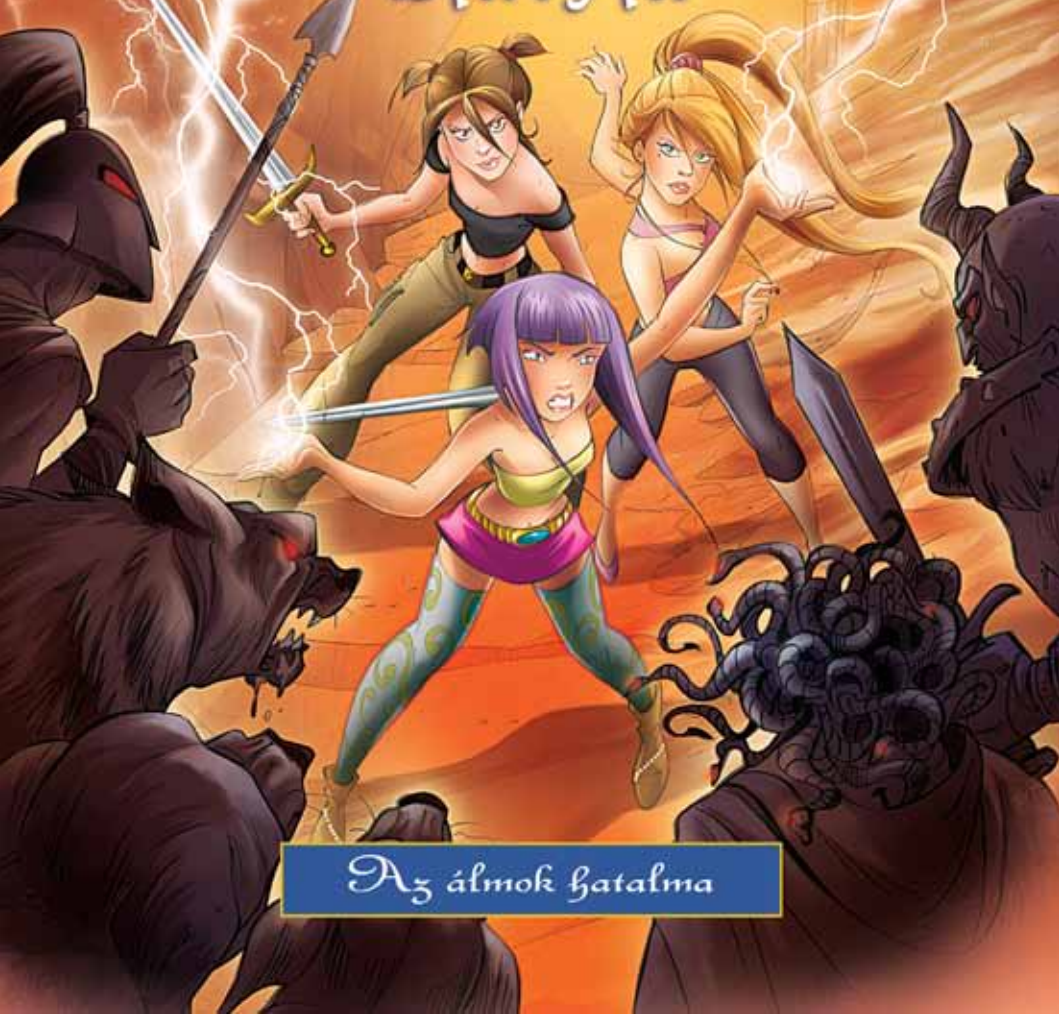

Elena Kedros

OLIMPOS

ԼՆՆՅՄՈՒ

Այ ցլմոկ հաաաա

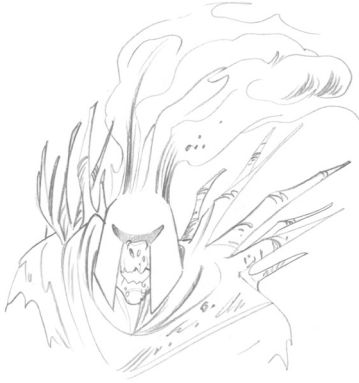
Elena Kedros

OLIMPOSZ LÁNYAI

Az álmok Katalma

Könyvmolyképző Kiadó, 2010

A sötétségből

ADodekatheonban, Zeusztól elbitorolt trónján ülve, a háború istene bosszút forralt. A teljes világalomról szövögette álmait, és csak karnyújtásnyira volt tőle a győzelem... Csakhogy belerondítottak álmaiba, és megtagadták tőle a győzelem mámorát. És az utolsó fiaskója úgy égette, mint a cián.

A szent templom közepén égő Aranyláng gyenge fénye visszaverődött a körülötte levő szobrokról. Nyolc szobor. Nyolc kőbe vésett alak, akik valamikor istenek voltak, mint ő is. Mindegyik szobron egy-egy kő csillogott. Mindegyik kő annak az istennek a hatalmát őrizte, amelyiknek a szobrába foglalták.

Árész végigpillantott a köveken: az akvamarinon, amely Poszeidón háromágú szigonya közepén csillogott, majd a Démétér hatalmát jelképező borostyánkővön.

Ősrégi düh öntötte el az agyát, amikor Héphaisztosz szobrára nézett, amelyen vörös kalcedonnak kellett volna ragyognia. A tűz istenének köve azonban ellenségei kezébe került. Nekik is ott kéne állniuk mozdulatlan szoborként, mint a többi istennek. De az Olimposz egykori úrnői megszöktek tőle. Ők még szabadon élnek a Földön.

— Uram! — hallatszott egy hang.

Árészt undorodva nézett a lábai elé omló, reszkető teremtésre. Hű szolgálja, Drákosz remegő karmai közt Hermész türkiz követ szorongatta, amelyet ő maga adott át neki.

— Elhozom azt, akit az Olimposz legsötétebb régióiból idéztél meg — folytatta Drákosz rettegő arccal. — Azt, aki meg fogja bosszulni a vereségedet, uram.

Árészt olyan félelmetesen üvöltött, hogy az Aranyláng is beleremegett a nagy parázstartó közepén, és annyira elhalványult, mint még soha.

— Mit merészelsz, szánalmas szolgál!

Drákosz mélyen meghajolt, homloka a földet súrolta.

— Bocsáss meg, bocsáss meg, uram!

— Hallgass! — Az isten fenyegetően felmordult. — Hol az a szikofanta?

A trón előtt egy fekete köpenybe burkolózott, ingadozó alak öltött testet, szemei helyén két fehérlő szikra volt. Engedelmissége jeléül meghajolt.

— Parancsolj velem, harc ura.

— Sötét lélek! Azért lettél megidézve, hogy engedelmeskedj nekem — mondta Árész. — Az istennők, akik megfosztottak a győzelemtől, a Földre menekültek, és halandókként újjászülettek. Most három lánynál van Héphaisztosz gyűrűje. Te fogod lemosni kudarcom gyalázatát. Beépülsz középük, és vizsályt szülsz.

Árész ekkor megforgatta a kezében tartott kardot. A penge a szikofanta arca mellett suhant el, aki meg sem rezsent, majd lesújtott a mellette álló székre, és szilánkokra hasította azt.

— Ne hagyd magad megtéveszteni! Hétköznapi lánykának tűnnek, de Athéné, Artemisz és Aphrodité szíve és hatalma dobog bennük. Igaz, nem túl gyakorlottak, ámde megőrizték isteni képességeik egy részét.

A szellem fejet hajtva jelezte, hogy felfogta a feladatot.

A harc ura felemelkedett az isteni trónról. Közelebb ment a szobrokhoz, és levette a csiszolatlan rubint a Dionüszosz kővé dermedt fejére helyezett babérkoszorúról. Vakító vörös fény áradt a kőből.

— Ezzel eljutsz a Földre — mondta, azzal átadta a követ a szikofantának. — És most eredj, és vidd el a gyűlöletet ellenségeim közé!

A leples szellem sarkon fordult, és egy pillanat alatt eltűnt.

Árészt visszaült a trónjára. Csak bámulta a tüzet, amely kérlelhetetlenül apadt. Amíg le nem győzi az istennőket, az ő teste és az egész Olimposz is napról napra jobban elapad a lánggal együtt. Egy ideje érezte, hogy csorbulnak a képességei, fogy az ereje. Az a test, amely ezernyi csatában kitarzott és győzött, most elhagyni készült őt. Most már szinte csak egy csontváz volt.

De hamarosan győzhet, ezt tisztán érezte. Amint ellenségei a szikofanta csapdájába esnek, elhárulnak az akadályok. A lányok istennői hatalmának felhasználásával vissza fogja nyerni az erejét, s így az egész Olimposz ura lehet.

Az örökkévalóságig.

— Elérkezett a bosszú órája, én uram — mondta Drákosz előrelépve. — A szikofanta legyőzhetetlen.

— Te foglalkozz Héphaisztosz gyűrűjével! — intette le Árészt.

— Nem mondok csődöt, uram, nem fogok felsülni.

— Azt nem is ajánlom. Különben úgy végzed, mint Morfeusz.

— Morfeusz? — remegett a szolgál. — Ő a te akaratod ellen szegült, uram. Én sohasem árulak el. Sohasem!

— Mindenki elárul előbb vagy utóbb... és most menj!

Drákosz csendben felszívódott. A háború istene egyedül maradt a Dodekatheonban.

Na igen, Morfeusz. A legnagyobb szenvedéseket is kiállta, de nem adta fel magát. Morfeusz utolsó szavaiból kiderült, hogy mindezt szerelemből tette...

Árészt rekedten felkacagott.

Szerelem? Ugyan már! És vajon kit szeret enyire?

Malőr

— Hoon Song, netán nem tetszenek neked a kérdések?

Johnson tanárnő károgó hangja valahonnan nagyon messziről visszhangzott Hoon fejében. Észre sem vette, hogy hozzá beszélnek. Mindig is hajlamos volt gondolatai közé temetkezni, de amióta az Olimposzon járt, a helyzet egyre rosszabbodott. Minden akkor kezdődött, amikor ő és két barátnője, Sid Madison és Luce Grimaldi könnyeket hullattak, amelyek kristályokká váltak. Hoon könnycseppjeiből ametiszt lett, Luce könnyeiből rózsakvarc, Sidéből pedig obszidián.

Észre sem véve, hogy mi zajlik körülötte, Hoon ösztönösen megérintette a fülbevalóját, amelyen az ő ametisztje díszlett, s közben Lucét nézte, aki a nyakláncán fityegő rózsaszín kvarckövet birizgálta, miközben a padra hajolva

írt valamit. Aztán gondolatai átsiklottak arra a fekete obszidiános kulcstartóra, amely egy másik osztályteremben bizonyára most is Sid övére kapcsolva lóg. Ezek lettek a lányok kedvenc ékszerei, egy percre sem váltak meg tőlük. Mert jelképek voltak. Azt jelképezték, kik voltak ők egykoron. S hogy kik is ők valójában.

Három nagy barátnő. De elsősorban három istennő.

Luce áradó érzelmekkel és lefegyverző bájjal rendelkezett: ő volt Aphrodité.

Sid hatalma erejében és bátorságában rejlett: ő volt Artemisz.

És ő, azaz Hoon, az ész és az értelem fölött uralkodott. Ő volt Athéné.

Réges-régen ők éltek túl az utolsó csatát, amelyet Árészt vívott az Olimposz uralmáért. Az istennők úgy menekültek meg gyilkos haragja elől, hogy anambróziát ittak, és halandókként újjászülettek a Földön. Segítségükre volt Morfeusz, az álmok ura, Athéné szerelmese, aki ott maradt az ő régi világukban, hogy megőrizze az istennők emlékét. Csakhogy idővel Árészt felfedezte új identitásukat, és hajtóvadászatot indított ellenük.

Egy névtelen fiú, akit Hoon Jarednek nevezett el, mesélte el nekik a múltat. Egy fiú, aki először a tévé képernyőjén keresztül szólt Hoonhoz, később pedig, az Olimposzon, Hoon mobiljára küldött üzeneteket.

Egy fiú, aki titkos–titokzatos érzéseket ébresztett benne.

Jared...

Hoon biztosra vette, hogy Jared valójában Morfeusz, ahogyan ő Athénéé. És ha ez így van, akkor Athénéé és Morfeusz szerelme kiállta az idő próbáját... És ő is nagyon hasonlóan érzett Jared iránt. De mi van, ha téved?...

Maga sem tudta, mit gondoljon.

De nem tudott nem gondolni a fiúra.

— HOON SONG!!! — Johnson üvöltésére tért magához.

— Elnézést, egy pillanatra kikapcsoltam — magyarázkodott a lány. Jól tudta, hogy egy másodpercnél jóval többet bambult, de ezt nem szívesen vallotta volna be.

— Egy pillanatra? — Az irodalom–tanárnő élesen felkacagott, és gúnyos tekintettel, összekuporodva méregette a lányt a katedra mögül. Nem véletlenül csúfolták Keselyűnek. — Több mint egy órája figyellek, és még egyszer sem méltóztattál a tesztlapra nézni. Már mindenre válaszoltál?

— Hát, én... — Hoont hideg zuhanyként érte a felismerés: az összes kérdésre mindössze egyetlen árva krikszkraksz volt a válasza. Az egész osztály visszafojtott lélegzettel várta a fejleményeket.

— Tulajdonképpen nem... — sóhajtott a lány. — Pont most akartam kezdeni.

Az osztály csodálkozva felmordult. Valaki felvihogott.

— Akkor nem árt tudnod, hogy mindösszesen öt perc van hátra — károgtá Johnson, és egyetlen kemény tekintettel megregulázta a vidámkodókat. — Igyekezned kéne, ha legalább egy kettést szeretnél. Vagy egyáltalán osztályzatot.

Öt perc? Hoon erre sosem lenne képes.

Előrekukucskált Lucéra, aki mellette ült az első padsorban. A barátnője láthatóan azt hitte, hogy Hoon — mint mindig — már rég végzett a dolgozattal, mert bátorítólag ránevetett, aztán tovább böngészte a feladatlapot maga előtt, s lerítt róla, hogy nagyjából annyira boldogul vele, mintha arámi nyelven fogalmazták volna meg a kérdéseket.

Éppenséggel pár perc alatt ki tudta volna tölteni a tesztet, hisz csak a megfelelő helyre kellett volna biggyesztenie az ikszeket. Kívülről fújta a témát, és alaposan felkészült, a kisujjából is kirázza, bármikor: Még az isteni adományát sem kell bevetnie. Erre a képességére véletlenül jött rá: csettintenie kell. A *csettintés* már megmentette párszor. Egyetlen *csettintéssel* olyan tudás birtokosa lehetett, amelynek a létezéséről fogalma sem volt, ám az agya ezerrel pörögni kezdett. Ezek a *csettintések* egyenesen az előző életéből, létéből jöttek, amikor még istennő volt. Szóval,

bőven elég lett volna, ha agyilag jelen van. Csakhogy az agya messze járt.

Luce a padot kaparászva próbálta felhívni magára a figyelmet, aztán Hoon üveges tekintete előtt integetett. Nagyon nem értette, miért állt meg Hoon kezében a toll, és mi a fene történhetett, hogy a barátnője még csak meg sem próbálkozik a tesztel. Hoon megrázta a fejét.

— Letelt az idő! — jelentette ki ellentmondást nem tűrően Keselyű, és undorítóan vakarászta a kezét, mintha rühes lenne. — Rinoir, beszédnéd a feladatlapokat?

— Nagyon szívesen, tanárnő!

Fred Rinoir, az iskola legalattomosabb kétlábúja végig-suhant a padok között, és beszédte a papírokat. Hoonét a kupac tetejére tette, és odavitte a katedrához.

— Üres lap, Song? — vijjogta a tanárnő. — Érdekes ez a krikszkraksz. Osztályzásnál mindenképpen figyelembe fogom venni.

Hoon csak hallgatott, aztán a csengő véget vetett zavarának. Keselyű Johnson kivitorlázott a teremből, néhány streber ott loholt a nyomában.

— Azt hittem, hogy már rég végeztél! — sajnálkozott Luce. — Nekem kétszer ennyi idő sem lett volna elég ezekhez a fejtörőkhöz, még akkor sem, ha ott van nyitva előttem a tankönyv... Az utolsó kérdéseknél csak úgy blikkre ikszelgettem, de te... Mi történt veled?

— Nem tudom, mi volt velem — felelte Hoon, miközben hátizsákjába pakolta a tolltartóját és a füzeteit. — De biztos vagyok benne, hogy életem legrosszabb osztályzatát fogom kapni.

— Semmi *csettintés?*

— Semmi, de nem is lett volna rá szükség. Tudtam az összes választ, csak elfelejtettem beírni!

— Akkor hát a zsenik is becsődölhetnek — vetette oda kifelé menet Fred Rinoir. — Kár, mert most egy világ omlott össze bennem!

Fred elhúzott, mielőtt még válaszolhattak volna. Ketten maradtak az I. F osztályban.

— Ne is törődj ezzel az alulfejlett gyűrűsféreggel, csak irigykedik! — fintorgott Luce. Hoon nagyra értékelte, hogy a barátnője mindig így kijön a sodrából, amikor valaki kritizálni meri őt. — Fred és a hozzá hasonlók annyira hülyék hozzád képest, hogy menten jobban érzik magukat, ha hibázol.

— De hát tényleg orbitális ökörséget műveltem. Ma sztrájkoltak az agysejtjeim — mondta csüggedten Hoon, miközben kimentek a folyosóra. — Rinoir kivételesen nem mondott hülyeséget.

— Alapvetés, hogy Fred Rinoir mindig tök hülye — ellenkezett Luce. — Annak az idiótának azóta sztrájkolnak az agysejtjei, amióta megszületett.

Efféle malőr mindenkivel megeshet. Még a valódi zsenikkel is.

Hoon nevetett barátnője lelkesedésén.

— Örülök, hogy mindig számíthatok rád!

Az öreg iskola udvarán hatalmas bicikli- és robogóforgalom volt. Fiúk és lányok kis csoportokba verődve beszélgettek hazamenetel előtt. Hoon és Luce egy korláton ülve várta Sidet, aki pár perccel később jött ki az I. C-ből. Napsütéses tavaszi délután volt Szivárványdombon.

— De hol járt az eszed dolgoztatás közben? — kérdezte Luce. — Egy ideje olyan furcsa... azaz furcsább vagy, mint általában.

Hoon megnézte a ruháját.

— Ma rendben van a színösszeállításom? — tré-
fálkozott, megpróbálva témát váltani.

— Nem, te nem vagy rendben — nevetett Luce.
— Azt hiszed, nem veszem észre, ha valami nincs rendben nálad?

— Biztosíthatlak, hogy semmi bajom — hadarta Hoon.
— Csak az a helyzet, hogy ezzel az üzletfelújítással az anyám egy tonna elintéznivalót sóz a nyakamba. És mivel az öcsém a kisujját sem mozdítja meg, helyette is nekem kell dolgoznom. És még vár ránk egy csomó témazáró dolgozat, szóval ezek meg a boltfelújítás... elég nehéz napok várnak rám — hadarta Hoon egy szuszra.

— Biztos, csak erről van szó? — kételkedett Luce. Hoon megbánta, hogy ilyen szélmalom módra beszélt. Nagyon jól tudta, hogy a barátnője ezt idegességnek fogja tulajdonítani, és menten beizzítja speciális hazugságszenzorait. Luce mintha olvasna mások gondolataiban, legfőképpen az övéiben. És ez nem valami isteni hozomány nála, egyszerűen így született. Az egyetlen megoldás a menekülés volt.

— De ha téged tényleg ennyire érdekel az iskola — kezdte újra nagy ravaszul Luce —, miért levegőbámulással töltötted az időt a teszt megoldása helyett? És láthatóan egyáltalán nem érdekel, hogy milyen jeggyel dob meg Johnson.

Hoon hátát a falnak vetve hallgatott, s már a végét járta, amikor végre feltűnt Sid, a megmentő.

— Sziasztok, lányok! — robbant be közéjük a harmadik barátnő. — Bocs, de Dude vár. Ma egy órával előbb lesz az edzés. Majd később találkozunk!

Megmenekülés elhalasztva.

Sid elhúzott, még üdvözölni sem tudták. Hoon és Luce csak nézte, ahogy felpattan Dude, szívbéli barátja mögé a fiú robogójára, és nagy gázzal elsöpörnek a vívóterembe. És velük együtt elporzott a lehetőség is, hogy Hoon megszabaduljon a rá váró kínos kérdések meg az azokra adandó válaszok elől.

— Dude olyan aranyos! — pihegte Luce, miközben a bringáikhoz mentek a biciklitárolóba. — Jó lenne

elmenni vele ide-oda párszor, de nem tudom, mit szólna hozzá Sid.

— Miért, mit szólna? Neki Dude olyan, mint a bátyja, mindig ezt mondja — felelte Hoon közömbösen, s igyekezett minél gyorsabban levenni élnék fuksziaszínű férfibiciklijéről a lakatzárat.

— Várj csak, segíték — mondta Luce, látva, hogy Hoon majdnem a kerékhez bilincseli magát.

— Köszönöm — mosolyodott el Hoon. — Most viszont nekem is rohannom kell.

— Nem megyünk együtt? — lepődött meg Luce.

— Mi van ma veletek?

— Majd felhívlak, szia!

Hoon elhussant. Szégyellte magát, amiért így viselkedik, de képtelen lett volna elviselni a faggatózást. Arra sem tudott volna válaszolni, hogy mitől állt Föld körüli pályára az agya. Először ő maga akarta megérteni a dolgot.

Mert Luce nem tévedett. Lehet, hogy Luce irodalmi tesztekben nem egy nagy ász, ám a „sejtelmek világában” a legjobb jegy járna neki.

A maga részéről Hoon túlságosan feldúlt volt ahhoz, hogy Jaredről beszéljen. Ez túl nagy megrázkódtatás neki, még annál is nagyobb, hogy ő valaha Athéné volt.

Ez a kesze-kusza érzés egyszerre volt elkésérítő és boldogító.

Dolgok, amelyek csak úgy megesnek

A Dream's Emporiumban, a Song család vegyes-
boltjában, ahol mindent árultak uzsonnától
antikvitásig, rúzsoktól a kenyérpíróig, nagy volt
a mozgolódás.

Hoon belökte az ajtót, amelyen tábla hirdette,
hogy TATAROZÁS MIATT ZÁRVA. Erős, friss
festékszag csapta meg az orrát. Apja egy létra tetején
állva, füttyörészve festette az egyik falat. Anyja a
pult mögött számolgatott, kezében papír és ceruza.
Testvére, Yong, mint mindig, édes semmittevésbe
merült. Amint a lány belépett, Shin Song széles
mosollyal hátrafordult, és a csöpögő ecsettel integetve
üdvözölte Hoont.

— Sziasztok! — mondta Hoon. — Mikor eszünk?

— Mindig nagyon későn — felelte Yong. Csoda

tudja, honnan merített energiát a megerőltető tevékenységhez. Amúgy egy nagy dobozon üldögélt, és a lábát lógázta.

— Mindjárt felmegyünk — mondta Hana Song, de a tekintete nem sok jót ígért. Annál inkább rosszat.

— Hoon, gyere ide egy percre!

Helyben vagyunk, gondolta a lány, ütött az utolsó órák.

Az anyja hátratoloncolta a bolt mögötti zsúfolt raktárba, ahova a felújítás miatt még a boltból is beszuszakoltak egy rakás holmit.

— Mint arra már bizonyára magadtól is rájöttél... — vágott egyenesen a közepébe az asszony —, mindenkinek hozzá kell járulnia ahhoz, hogy az üzletünk szebb és működképesebb legyen...

— A „mindenkibe” Yong is beletartozik? — tudakolta Hoon.

— Persze, ő az apátoknak segít. De most beszéljünk rólad! Az átrendezés miatt, amit én... amit mi közösen elhatároztunk, több helyre lesz szükség. De nincs hova pakolni az árut, mert sajnos a raktár tele van az apád limlomjaival.

Való igaz, Shin Song mániákusan összevásárolta a legbizarrabb és legeladhatatlanabb tárgyakat, amelyeket ember egyáltalán kiagyálhatott.

— És akkor...? — Hoon kezdte sejteni, hogy kényszermunkára ítéltetik.

— És akkor valakinek rendet kell csinálnia. Rád bízom ezt a feladatot. Mindent ki kell dobni, amit még hét generáción keresztül sem sikerülhet eladnunk.

— De kár lenne értük, olyan. . . olyan. . . — Hoon nem talált megfelelő jelzöt az apja abszurd tárgyaira.

— Hajmeresztő, haszontalan porfogók — zárta rövidre a vitát Hana Song, bár a három szó egyike sem az volt, amit Hoon keresett, neki ugyanis a lelke mélyén tetszettek az apja vacakjai. — Ha szükségesnek találod, kérd meg az öcsédet, hogy segítsen.

— Beszéljünk komolyan, mama — felelt Hoon. — A fiad már határozottan díványformát öltött, és a kisujját sem fogja megmozdítani. Majd egyedül gürizek.

Song asszony elfojtott egy mosolyt, és nem válaszolt. Yonggal jóval engedékenyebb volt, szemet hunyt olyasmik felett is, amelyek Hoonnak zsebpénzszekrébe kerültek volna.

— Megfeledkeztél egy elháríthatatlan akadályról — kapaskodott Hoon az utolsó szalmaszálba.

— És mi lenne az? — kérdezte anyja nyugodt, de határozott hangon, mint mindig. Kész gumifal volt az asszony. Puha, de áttörhetetlen.

— A papa – felelte egyszerűen Hoon. — Soha nem válna meg az imádott limlomjaitól. Mindegyik tárgy az életének egy darabja. Hogy akarod meggyőzni, hogy szabaduljon meg tőlük?

— Ezt a problémát is neked kell megoldanod — közölte Hana Song. — Apád majd mindenáron el akar téríteni a szándékodtól, szóval, erősnek kell lenned!

— Minimum tíz évre lenne szükségem...

— Viszont a nyitásig végezned kell. Oszd be az időt!

— És akkor mikor lesz időm tanulásra, egyebekre? — panaszkodott Hoon, de az anyja már visszamasírozott az üzletbe. A vita egyszer s mindenkorra le lett zárva.

Hoon pár óra leforgása alatt begyűjtött egy egyest, valamint egy raktárban letöltendő életfogytiglant. Igazán szép kis nap a mai!

— Mi van veled? — csodálkozott Sid, miután háritotta Dude váratlan támadását. — Még csak a bemelegítésnél tartunk!

— Ma nagyon tele vagyok. — A fiú euforikusan ugrált. — Nincs reményed.

— Azon ritka alkalmakkor, amikor le tudtál győzni, negyvenfokos lázam volt, és hónapok óta nem aludtam — nevetett Sid.

— Egy kis figyelmet kérek! — Patty Dawson edzőnő rekedt hangja visszhangzott a vívóteremben. — Mától van egy új növendékünk — folytatta Dawson.

Intésére előrelépett egy vörös hajú kis mitugrász, akit Sid eddig észre sem vett, és odaállt az edzőnő mellé.

— Ó Sasha — mutatta be a nő. — Igaz, hogy félidőben csatlakozik hozzánk, de jól be fog illeszkedni a csapatba. A technikája pedig kiváló. Rögvest be is mutatja. Ki akar feljönni a pástra?

— Jöhetne az a lány? — kérdezte Sasha ártatlan mosollyal.

— Dude, ez rám gondol? — dörmögte Sid.

— Igen, azt hiszem — felelte a fiú nevetgélve. — És fogadok, hogy hamar megbánja.

— Gyere, Sid! — hívta Dawson. — Nagyon jó választás, Sasha. Sid Madison az egyik legjobb.

A lány vonakodva ment fel a pástra az ellenfeléhez. Az edzőnő szigorú pillantást vetett rá, mint mindig, ha nyomás alatt akarta tartani.

Sasha földöntúli mosollyal méregette, amíg el nem tűnt a képe a védőmaszk mögött. Az edzőnő jelére elkezdődött az asszó. Először csak kóstolgatták egymást, hogy megtalálják az ellenfél gyenge pontjait. Csak a cipőtálpak surranása és a pengék csengése

törte meg a csendet. Sid nagyon szerette a vívóterem hangulatát, de ezen a délutánon valami furcsaság vibrált a levegőben.

Sasha tehetsége fürgeségében és lenyűgöző robbanékonyságában rejtett. A lánynak kellemetlen érzése támadt, babszemmé szűkült a gyomra. Az ellenfele mindjárt kicsúszik a kezei közül. Túl gyors. Túl pontos. Még Dawson sem ennyire gyors és hatékony. Pedig ő valamikor bajnok volt.

Sid szinte fel sem fogta, honnan jönnek a szúrások...

Azután eljött a pillanat.

Már-már gyilkos szúrás érte Sid vállát.

Sid kővé meredt.

— Jól van, Sid, köszönöm! — mondta az edző türelmetlenül. — Neked meg gratulálok, Sasha. Mától hozzánk tartozol.

Sid levette a maszkot izzadt arcáról, és szó nélkül lement a pástról. Nem akarta elhinni, hogy ennyire le tudták alázni. Eddig még senki sem győzte le ennyire fölényesen és ilyen gyorsan!

A többiek gratuláltak a győztesnek. Sid azon is berágott, hogy Dudét is közöttük látta. Gyerekkori barátjától elvárt volna legalább egy vállveregetést. Miközben Sasha a feléje nyújtott kezeket szorongatta,

egyre csak őt bámulta, és vigyorgott. Idegesítő, utálatos vigyor ült az arcán.

Az edzés végén Sid az öltözőbe sietett. Mindenáron el akarta kerülni Dawson lelki fröccsét. „Nevetséges, mennyire nem koncentrálsz, s a többi, s a többi.” Ezt a dumát már épp eleget hallgatta. Tudta, hogy ezzel a viselkedéssel csak maga alatt vágja a fát, de hát büszkeség is van a világon. Ráadásul a mai fiaskónak semmi köze nem volt a koncentrációhoz. Valami más történt, ezt nagyon tisztán érezte.

Pocsek hangulatban hagyta el az épületet. Felült Dude robogójára, és füstölögve várta a fiút. A sportközpont területéről rá lehetett látni a Potamok-szorosra, ahol két tenger vize keveredik össze. Mélyeket szippantott a sós levegőből, hogy megnyugodjon.

Kicsivel később barátja Sashával együtt bukkant fel az ajtóban.

— Akkor legközelebb együtt edzünk! — mondta Sasha, és Sidet még csak pillantásra sem méltatta. A lány összerezzent. Dude az ő edzőpartnere. Még egyikük sem edzett soha mással.

— Azt hallottam, te vagy a legerősebb a vívócsapatban — folytatta az undorító répafejű.

— Ó, hát, igazán köszönöm, de én nem... — hebegte Dude, zavarodottan pislogva Sidre, de a lány

mozdulatlan maradt, mint egy szfinx, és direkt másfelé nézett, miközben iszonyú düh tombolt benne.

— Ott a buszom! — kiáltott fel Sasha. — Viszlát!

Az idegesítő tökmag a megállóhoz futott, és még éppen időben fel tudott szállni.

— Micsoda fazon! — álmélkodott Dude. — Hazakísérjelek, vagy menjünk be Fatty Samhez egy narancslére?

Nem kérdezte meg, mi történt vele a páston, nem prédikált neki. Íme, az egyik ok, amiért Sid olyan jóban volt Dudéval. A fiú nagyon jól ismerte őt, pontosan tudta, mikor kell őt békén hagynia.

— Nem baj, ha máskor megyünk el? — A lány elfojtott egy mosolyt. — Nem vagyok ráhangolva.

— Hagyd, ne is gondoldj rá! — mondta Dude. — Vannak dolgok, amelyek csak úgy megesnek.

Nem, gondolta Sid. Egy istennővel nem. Mire jók a titkolt képességek, ha bohócot csinál magából?

— Sasha új fiú, ő még nem tudja, amit itt mindenki: hogy te vagy a legjobb — tette hozzá Dude, és elővette a csomagtartóból a két bukósisakot. De hiába akarta volna eltitkolni, valamennyi pórusából fröcskölt a boldogság Sasha dicséréte miatt.

— Úgy fest, mától nem — vágott vissza Sid.

— Épp az imént választottak téged a vívópástok ászának...

— Csak nem vagy dühös amiatt, amit Sasha mondott?

— Jaj, hagyd már! Elindulnánk?

Dude ránézett a lányra, és nevetésben tört ki.

— A bukósikak nem áll jól neked, amikor dühös vagy. Olyan vagy benne, mint egy paradicsomkonzerv!

A végén a lány is elnevette magát. Egy pillanatra átsuhant a fején, hogy inkább gyalog megy, de az felért volna egy beismeréssel, hogy igen, tényleg nagyon dühös.

Végül is minek ennyire felkapni a vizet? Lehet, hogy ez a Sasha egy Plútóról idekeveredett mutáns. Ő pedig csak azért veszített, mert annyira meglepődött... Különben is, ez csak az első alkalom... Ki kell várnia a megfelelő pillanatot és a következő asszót.

— Ugyan, kincsem, vannak dolgok, amelyek csak úgy megesnek — mondta az anyja, Gail.

— Velem nem eshet meg ilyen — ellenkezett Sid, miközben egy tízemeletes szendviccsel vigasztalódott.

Amikor hazaért, a konyhában találta az anyját. Éppen teázott, mielőtt visszament volna dolgozni.

Gail ékszertervező volt, és a szomszédos üzletben volt a műhelye. Démon, Sid szeretett francia buldogja illedelmesen ült a szék mellett. Kicsi volt, de olyan bátor, mint egy oroszlán.

— Látnod kellett volna Dude arcát — kezdte újra Sid. — Olyan boldog volt, mintha egy csokoládémencében úszkálna Miszter Vigyor dicséretétől! — Egy pillanatra elakadt. Ilyesmik Luce száján szoktak kicsúszni. Majd így folytatta: — Bennem volt, hogy faképnél hagyom az új barátjával együtt...

— Teljesen érthető, hogy jólesett neki a bók, hiszen ti ketten kiskorotok óta versenyeztek — nevetett az anyja. — Ne felejtsd el, hogy egy fiút nagyon bosszant, ha egy lány ügyesebb nála. És te az vagy.

Sid megvonta a vállát. Hirtelen kétségei támadtak.

Gail megitta a zöld teáját, és felállt.

— Bocsáss meg, de vissza kell mennem. Egy vevőt várok.

Ahogy elment mellette, szeretetteljesen a lány hajába túrt, mire Sid dűnnyögött valamit, és hatalmasat harapott a szendvicsébe. Már lenyugodott. Az a kedvesség, amellyel anyja a dolgokhoz állt, mindig el tudta oltani a benne izzó parazsat.

— De azért ez a Sasha nagyon antipatikus — morogta Sid. — Neked mi a véleményed, Démon?

A kutya a nyakába ugrott, és ugatni kezdett.

— Tudtam, hogy egyet fogunk érteni!

Egy korty levegő

Luce becsukta a szemét, és vett egy hosszú, nagyon hosszú lélegzetet. Gondolta, elszámol háromig, hátha nem pukkan ki. Kettőig jutott.

— Gingi, kértelek, hogy halkítsd le azt a tévét! — üvöltötte a lépcső felé fordulva. — Telefonálok, és nem hallok egy szót se! És ne ugrálj a díványon!

Lenn a nappaliban az öccse lehalkította a televíziót, és egy teljes percre felhagyott a díványon való ugrálással. A lány, aki a szobájában volt, visszahasalt az ágyra.

— Bocsáss meg, Hoon! Gingi képes teljesen megőrizteni — mondta, ahogy újra a kezébe vette a vezeték nélküli telefont. — Hol is tartottunk?

Újrakezdték a másnapra aktuális matekegyenletek ellenőrzését. Már harmadszor kellett félbehagyniuk.

Épp elég tortúrát jelent a matematika, igazán nem hiányzott az édes kis öcsike!

— ... és ez volt az utolsó — zárta le Hoon.

— Megcsináltuk.

— De jó, nem hittem volna! — sóhajtott a Luce megkönnyebbülten.

Féltette a füzetet, és kényelmesen elhelyezkedett a vaníliaillatú takarón. Végre fecseghetnek. De semmi faggatózás. Megbánta, hogy a múltkor úgy lerohanta a barátnőjét az iskolában. Hoont zavarta valami, ő sejtette is, hogy mi, de hát Hoonnak jogában áll akkor beszélni róla, amikor akar.

— Ma körülnéztem a raktárban... — mesélte Hoon az anyja által ráért büntetéssel kapcsolatban. — Egy hadsereg kéne ahhoz, hogy rend legyen ott benn.

— Rám számíthatsz — biztosította Luce. — És Sidre is. Jól fogunk szórakozni együtt, van ott egy csomó mókás cucc.

— Hát, ha már így megígérted, én ki is használnám az ajánlatot... Te, mi a fene folyik ott nálatok?

A tévé hangja egy stadiont is be tudott volna tölteni.

— GINGI!! — visította Luce, és valóságos düh-roham tört rá. Azután beleszólt a telefonba: — Bocs, Hoon, helyre kell tennem az öcsit, de azt hiszem, ezt megkeserüli! Később visszahívlak.

Amint az öccse meglátta, hogy leér a nappaliba, a háta mögé dugta a távirányítót, és pimasz képpel ugrálni kezdett a díványon.

— Gin-gi! Gin-gi! — kiabált röhögcsélve.

— Te akartad! — fenyegette meg Luce a fiút.

Nem maradt más választása. Az öccsével szemben Luce igyekezett minél kevesebbszer bevetni a „szempilaverdesést”, amely az Aphrodité-korszakból származó legszórakoztatóbb képessége volt. De másképp képtelenség lett volna Gingit öt percnél tovább lenyugtatni.

— Gingi? — szólt rá a fiúra fuvolázó hangon.

Belenézett a szemébe, és párszor megrebegettette a szempilláját. Érezte, hogy a belsejéből feltörő hő sokkal erősebb a szokásosnál.

— Ne ugrálj a díványon!

A fiú egy pillanat alatt leállt. Milyen gyors eredmény!

— Én most visszamegyek a szobámba — folytatta gyengéden Luce. — Te pedig, mint egy jó gyerek, szépen elüldögélsz ott, és nézed a tévét. Még hozzá halkan. Meg vagyok értve?

— Oké, Luce — felelte Gingi szelíden, mint egy bárány. Visszaült, és lehalkította a televíziót, mintha egy normális gyerek lenne, nem pedig a Grimaldi-ház ostora.

Luce az eredménytől lenyűgözve ment vissza a szobájába. Ha ez előbb eszébe jut, egy csomó bosszúságtól kímélte volna meg magát. Visszahívta Hoont, és kitárgyalták a helyes harmadikos fiúkat, akikkel a szünetben ismerkedtek meg. Ha fiúkról volt szó, Luce teljesen elveszítette az időérzékét.

— Luce!

Ez a hang visszarángatta a valóságba. Az anyja hangja.

Luce talpra szökkent, és ámultan konstataálta, hogy egy teljes órát töltött paradicsomi csendben. És Gingi? — gondolta. Elköszönt Hoontól, és lerohant a lépcsőn. A szülei éppen hazaértek a tévéstudióból, ahol dolgoztak, és a nappaliban álltak.

— Mi van, mama? — kérdezte Luce. — Úgy megijesztettél!

Eloisa Grimaldi égnék álló hajjal Gingire mutatott. A gyerek a tévé előtt ült, méghozzá nyugodtan. Csakugyan természetellenesnek tűnt így látni Gingit, a rombolót.

— Tévét néz — közölte Luce hanyagul, de valami borzalmas gyanúja támadt. — Mi a probléma?

— Mi a probléma? Csak ül. Csendben van. És alig hallani a tévét! — Anyja inkvizítori tekintete röntgensugárként vizslatta Lucét. — Mit csináltál vele? Büntetésben van?

— Előfordult valaha, hogy Gingi büntetésben jól viselkedett?

Luce erősen izzadni kezdett. Valami oknál fogva anyjával szemben nem igazán tudta bevetni különleges képességét. Soha senki nem tudta elérni nála, hogy az akaratóval ellentétesen cselekedjen. Márpedig az anyjának vasakarata volt. Ki kellett találnia valamit. És lehetőleg azonnal.

— Hát, mi... hm... — kezdte.

Gyorsabban!

— Hát, mi azt játszottuk, hogy... az öcsike... szót fogad! — magyarázta, de közben sejtette, hogy ez az eddigi leghülyébb mentetegetőzése. Valahogy hihetővé kellett tennie.

— Figyeljetek, megmutatjuk. Gingi, felvinnéd nekem ezeket a DVD-eket?

— Máris! — felelte a fiú angyali hangocskán.

Ezen a ponton Luce komolyan aggódni kezdett, de nem az anyja miatt. Gingi általában pimaszul válaszolt neki. Eddig valahányszor bevetette a hatalmát öccse ellen, az épp csak annyi ideig hatott, hogy Luce legyűrje gyilkos dührohamát. Most viszont tartósnak ígérkezett. Luce visszatartott lélegzettel vigyorgott rá az anyjára. Mintha azt mondaná: lám, lám, ez csak egy játék.

Eloisa nem tűnt túlságosan meggyőzöttnek.

— Én mondtam, hogy minden rendben van — szolt közbe mosolyogva az apja, Manuel.

Luce követte Gingit a felső szobába, ahol a fiú átadta neki a DVD-ket. Kedvesen, nem a fejéhez vágva. A helyzet valóban nagyon súlyos volt.

A lány megfogta öccse vállát, és mereven a szemébe nézett.

— Gingi, nézz rám! — mondta, és megrebegtette a szempilláját. — Felejtsd el, amit az előbb mondtam a tévével meg a dívánnyal kapcsolatban... Megértetted?

Válaszként Gingi óriásit rúgott nővére bokájába, és hiénaröhögéssel eltűnt. Nemsokára rogyadozni kezdtek a falak a tévé hangjától.

Jóllehet a bokája gyakorlatilag szétzúzódott, Luce megkönnyebbülten sóhajtott fel. Mindent összevetve ilyennek szerette az öccsét.

A képességeivel azonban valami nincs rendjén. Szerencsére az előbbi szempilla-rebegtetés hatását semlegesíteni tudta, de ezt meg kellene beszélnie Hoonnal. Talán a barátnője talál rá valami magyarázatot. Ha máshogy nem, hát *csettint* egyet-kettőt.

Luce azonnal felhívta Hoont meg Sidet, és megbeszéltek, hogy járnak egyet a központban. Luce sürgősen szükségét látta egy korty levegőnek.

A Kohinoor Centerben

A mikor Sid megérkezett a bicaján Luce háza elé, Hoon már várta.

— És Luce? — tudakolta Sid.

— Azt mondta, mindjárt lejön — felelte Hoon csüggedten. — De ez tíz perccel ezelőtt történt.

Sid nevetett. Luce késik. Teljesen rendben van.

— Hova akartok menni? — kérdezte azután, csak hogy múljon az idő.

— Nem beszéltük meg. Én tennék egy kört a könyvesboltban.

— A könyvesboltban?! — visszhangozta Luce, aki pont ekkor lépett ki a házból. — Kegyelem, Hoon! Én csak egy megnyugtató, állati és féktelen shop-pingolásra gondoltam!

— Én a könyvesboltban érzem jól magam — macskodott a lány.

— Legközelebb egy egész délutánt töltünk ott, ígérem, de nem ma! Levegőhöz kell jutnom, és arról is beszélünk kell, amit a telefonban már jeleztem.

— Nem várok el ekkora áldozatot — adta meg magát Hoon. — Majd elmegyek egyedül valamelyik nap.

— És ha a Kohinoorba mennénk? — javasolta Sid. — Ott minden van. Ruha- és cipőboltok, illatszerek és könyvesboltok. Nekem vennem kéne egy melegítőfelsőt a sportboltban.

— Sid, nagy vagy! — ujjongott boldogan Luce. — Én a plázára szavazok. És te, Hoon?

— Részemről oké.

— Hozd a bicajod, Luce! — tette hozzá Sid, és türelmetlenül a pedálra lépett.

— Viccelsz? — nyafogott Luce. — Az legalább tíz kilométer!

— Maximum pár kilométer lehet — javította ki Hoon.

— Nem szabad pedálozásra fecsérelni az energiánkat, mert nem marad erőnk shoppingolni!

— Akkor keresünk egy egyenes utat — mondta Hoon.

Előkapta a Mercur 3000-et, azt az ezerfunkciós mobilt, amelyet Luce ajándékozott neki a születésnapjára.

Sőt, a születésnapjukra, mivel mindhárman ugyanazon a napon születtek.

— Elég, ha lekérdezem a GPS-t — tette hozzá Hoon, villámgyorsan nyomogatva a billentyűzetet.

— Műholdas navigáció van a mobilodon? — kérdezte Sid.

— A Mercur a legjobb a legjobbak között! — közölte Hoon büszkén, és megmutatta barátnőinek a város térképét a kijelzőn, ahol villogó pontocska jelezte a célpontot meg a legrövidebb biciklis útvonalat.

Luce kénytelen-kelletlen megadta magát.

A Kohinoor Center ultramodern, gyémánt alakú épület volt. A kiszögellésén visszatükröződő délutáni napfény vakító szépségűvé varázsolta.

— No, lányok, nézzetek körül! — tört ki Luce, aki magánkívül volt az örömtől, és szemével máris az első emeleti kirakatok végeláthatatlan sorát falta. — Üzletek, üzletek és üzletek, szép zene, egy csomó ember... Ti is a természetes közegekben érzitek magatokat?

— Persze, főleg most, hogy megláttam azt! — Hoon ez egyik fotósbolt kirakatában lévő felhívásra mutatott.

— Ez csak egy pályázat — legyintett Luce unottan, amikor közelebb ment.

— A verseny díja egy profi fényképezőgép a legszebb természetfotóért — mondta Hoon. — De szeretném megnyerni!

— Miért nem veszel részt? Te nagyon jól bánsz a fényképezőgéppel — jegyezte meg Sid.

— Ez igaz — helyeselt Luce. — Elég lenne elmenned a Mercuroddal egy parkba vagy a Blustery Hill-i erdőbe, és azután...

Hoon jól bokán rúgta. Ugyanott, ahol nemrég Gingi is eltalálta.

— Jaj, a fene...?! — tört ki Luce. Majd megértette a nagyon diszkrét figyelmeztetést, és Sidhez fordult. — Elnézést! Csak úgy kicsúszott a számon...

— Ugyan, hagyj már! — mondta Sid megjátszott közönnyel. — Nem izgat a dolog.

Nem egészen így állt a helyzet, de Sid nem akarta elrontani a hangulatot. A Blustery Hill-i erdő volt az a hely, ahol tíz évvel ezelőtt, amikor együtt kirándultak, az édesapja nyom nélkül eltűnt a nagy földrengés során. Sid semmire sem emlékezett, még az apjára sem. Helyesebben szólva: az apja nevetésére jól emlékezett — a meleg, szívet melengető nevetésére. Ez volt az egyetlen részlet, ami ténylegesen megragadt benne, amire konkrétan emlékezett; az egyetlen dolog, amit nem fényképekből és mások meséiből szedett

össze. Ezer haszontalan kísérletet tett, hogy visszaemlékezzen, de sosem sikerült neki. Aztán eljutott az Olimposzra Lucével és Hoonnal, és egy föld alatti, keskeny alagútba kényszerültek, ahol megmozdult a föld, és egy kődarab telibe találta Sidet. A lány rövid időre elveszítette eszméletét, és akkor látta. Nem tudta, hogy álom volt vagy látomás, netán egy emlék. De bármi is volt, újraélte az apja eltűnését.

Az, amiről Sid azt remélte, hogy emlék, Blustery Hill volt, ahol apját elnyelte a megnyíló föld fekete fénye. Látta magát, ahogy kislánként sírva várja apja visszatértét, a könnyeit törölgeti, és kezében egy kis obszidiánkövet szorongat. Ugyanolyant, amelyet a megmentői a kezében találtak, és amelyet az anyja a nappaliban őrzött a tékában.

Az „ő obszidiánjuk”: Sid csak arra tudott gondolni, hogy ez ugyanaz a kődarab. Anyja, Gail, mindig is biztos volt abban, hogy a férje előbb vagy utóbb visszajön. Sid sosem hitt ebben, de a látomása után reménykedni kezdett.

— Gyökeret eresztünk itt, vagy mégis bemegyünk valahova? — jegyezte meg türelmetlenül, hogy elterelje a gondolatait. Nem akart képzelegni.

— Azzal a szép üzlettel kezdjük, ahol a nagy leértékelések vannak! — Luce azonnal akcióba lendült.

Mielőtt még Sid és Hoon kinyithatta volna a száját, ő már el is tűnt a butikban, és begyűjtött egy nagy halom felpróbálni való ruhát. Barátnői megadóan követték, de amikor utolérték, ő már betelepült az egyik fülkébe egy rakás pulóverrel, trikóval, ruhával és nadrággal.

— Itt vagyok, gyertek csak! — csicseregte vidáman. — Tudjátok, hogy képtelen vagyok választani, ha nem konzultálok veletek!

Kicsit később kiperdült egy farmerben, és szemrevételezte magát a tükörben.

— Hogy áll rajtam? Úgy látom, nem karcsúsít. És a színe sem tetszik annyira. Mondhatni, elég randa. Miért is választottam ezt az ocsmány nadrágot?

Tipikus, gondolta Sid. A barátnője szédületes gyorsasággal tudta megváltoztatni a véleményét.

Luce megint eltűnt a fülkében, anélkül, hogy meghallgatta volna a véleményüket. Sid a plafont nézte, Hoon pedig felkacagott. És ez még csak a kezdet volt.

— Segíthetek, lányok? — jött közelebb egy eladónő.

— Bárcsak tudnál! — felelte Hoon. — Inkább gyere vissza úgy hat óra múlva, hogy összehajtogass két-háromszáz pulóvert...

— Sajnos, két óra múlva bezárunk — vágott vissza a lány nevetve, és elment más vevőket kiszolgálni.

— Azt hiszed, nem hallottalak? — dugta ki a fejét Luce a függöny mögül. — Persze még nem mondtam el nektek a mai lidércnyomásos délutánomat.

— Az enyém rosszabb volt — morgott Sid.

— Újabb probléma az edzőteremben? — kérdezte Hoon.

— Igen, Miszter Vigyor megint betoppant — nyafogott Sid. — És hülyét csinált belőlem. Dudéval edzett!

— És akkor? — kérdezte Luce, még mindig a próbafülke függönyén keresztül.

— Hogyhogy „és akkor”? Dudéból soha nem néztem volna ki efféle húzást. Félredobott, mint egy zoknit... egy öreg, lyukas és molyrágta zoknit!

— Egyszer az életben edzhet mással is, nem? — ellenkezett Luce.

— Hagyjuk az egészséget, te úgyis mindig őt véded — zárta le a vitát Sid dühösen.

— Ez igaz, olyan aranyos... — nevetett Luce. — De úgy emlékszem, az *én* délutánomról kellett volna beszélnem veletek.

— Nem sikerült lecsillapítanod a féktelen öcsédet? — kérdezte Hoon.

— De, túlságosan is! — felelte Luce, majd a részletes krónika után hozzátette: — Egyszóval verdestem a szempillámmal, mint máskor is, és akaratlanul hipnotizáltam az öcsémet. De szerencsére sikerült elrendeznem a dolgot, különben az anyám már lecsukatott volna.

— Én nem aggódnék a helyedben — jegyezte meg Sid. — Nekem is volt már néhány apró balesetem a képességeimmel.

— Ez nem normális dolog — mondta Hoon, és sötét árny homályosította el kék szemét.

— Nem normális... — ironizált Sid. — És az a felismerés, hogy valaki az Olimposz újjászületett istennője, az normális? Ez is csak a tinédzserkor egyik szakasza? Előbb vagy utóbb mindenkivel megesik?

Hoon nem dőlt be a provokálásnak, inkább mániákus gondossággal elkezdte összehajtogatni a cuccokat, amelyeket Luce kiselejtezett. Sid csak annyit észlelt, hogy a barátnője egy pillanat alatt elszigetelte magát a külvilágtól. A rendezkedés meg a rámolgatás arra szolgált, hogy Hoon lehiggadjon, vagy éppenséggel beindítsa a fogaskerekeket az agyában.

Közben Luce folytatta a divatbemutatót. A végén ítéletet hirdetett a felpróbált ruhadarabok fölött... Ez nem illik a hajszínéhez, az nem divatos, ez sápasztja

az arcát... Sid nem vitatkozott vele. Hoon meg úgy festett, mint aki egészen másutt jár.

— Jól van, mehetünk a pénztárhoz! — Luce kiválasztotta az egyetlen hordhatónak ítélt pulóvert. — Nahát, ti nem is néztek magatoknak semmit?

Ha nem lettek volna olyan jó barátnők, Sid fejbe vágja. De azok voltak.

Amikor végre kimentek, megálltak egy kioszknál, ahol pizzaszeletek illatoztak hívogatóan. Hoon a pláza megakönyvesboltjával szemezett.

— Csak futok gyorsan egy kört, annál is inkább, mert nincs egy fillérem se — mondta mosolyogva. — Bejöttök ti is?

— Megvárunk kinn — felelte Sid. — Próbáld meg háromnegyed óránál kevesebb idő alatt teljesíteni! Nem tudom, kettőtök közül melyikőtök a rosszabb.

Amíg Hoon belevetette magát saját „természetes közegébe”, Sid hátrafordult, és elakadt a lélegzete. Villámgyorsan megragadta Luce karját, és berángatta a könyvesboltba.

— Na, mi a fenét művelsz...? — tiltakozott Luce. — Nem, könyveket nem!

— Maradj csendben, kérlek! — dörrent rá Sid,

azzal elbújtak a kirakatban elhelyezett könyvek mögé. Onnan lestek kifelé.

— Mi történt, Sid?

— Nézd csak! — mondta a lány. — Ugye, nem Dude megy ott azzal a vörös hajú kölyökkel?

— Azzal a vörös hajú kölyökkel Dude flangál odakint — felelte Luce kikukucskálva. — És lefogadom, hogy az a kölyök Sasha.

— No, igen. — Sid azon töprengett, hova bújhatnának el. — Gondolod, hogy megláttak minket?

— Azt hiszem, igen. Ez az egész cirkusz csak a mai edzés miatt van?

Sid egy grimasszal jelezte neki, hogy fogja be a csőrét. Azok ketten a világon a legutolsók, akikkel találkozni szeretett volna. S mindössze kétlépésnyire voltak. Bár; talán egy kis szerencsével...

— Luce, Sid! — hallották Dude vidám kiáltását.

— Á, szia, Dude! — Sid, mint egy tolvaj, kibújt a könyvek mögül. — Hogy kerültetek ide?

— Hát, úgy tűnik, összefutottunk az előbb. Még szóltunk is neked — jegyezte meg Sasha irritáló vigyorával, ami most még a szokásosnál is kajánabb volt. Majd odafordult a barátnőjéhez, és hozzátette: — Te biztosan Luce vagy. Dude rengeteget beszélt rólad.

— Tényleg? — A lány nagyon barátságosan nézett Dudéra.

— Nagyon szép pár vagytok — mondta Sasha.

Luce felnevetett, mintha valami viccet hallott volna. Dude viszont elpirult, és motyogott valamit az orra alatt. Sid úgy érezte, menten elszáll az agya. Kihívóan nézett Sashára. Miben mesterkedik ez a piros fejű kis tetű?

— Sid is beszélt nekem rólad — búgta Luce gáladul. — Te vagy az új fiú a vívótanfolyamon, ugye? Az, aki adott neki?

— Pontosan — felelte Sasha. — Elmehetnénk csavarogni együtt valamikor.

— Remek lenne.

Sid majdnem felrobbant a dühtől. Tényleg a barátnője mondja ezeket a hülyeségeket?

— Mi a fenét kerestek itt? — morogta már egyáltalán nem barátian.

— Sasha ötlete volt — felelte Dude. — Beugrunk a sportboltba. Ti is jöttök?

— Igen, kicsit később... — kezdte Luce.

— Nem, köszönöm, nem — szakította félbe Sid. — Hoonhoz megyünk ide a könyvesboltba. És legalább egy órát itt is maradunk.

— Akkor holnap az iskolában találkozunk — zárta rövidre a beszélgetést Dude, és elment Sashával.

Sid megfordult, készen arra, hogy darabokra szedi Lucét.

— Nem értem, miért olyan ellenszenves neked ez a Sasha — vágott elébe a másik. — Szerintem olyan imádni való!

— Főleg amikor azt mondja, hogy te és Dude „milyen szép pár vagytok”, nem?

— Ne legyél ilyen mufurc, Sid, csak kedveskedt.

— Ez neked kedvesség? Ez a Sasha a legálnokabb, leghazugabb alak, akit valaha is láttam! És nem hiszem el, hogy te képes vagy sztorizgatni a mi edzőtermi harcunkról!

— Csak úgy kicsúszott a számon! Ne izélj már!

— „Az, aki adott neked”, igaz? — Sid már nem tudta visszafogni magát. — Ha legközelebb be akarsz vágódni Dudénál, nem kéne hülyét csinálnod belőlem.

— Figyelj, miért utálsz annyira? — kacsintott rá Luce. — Csak nem vagy féltékeny Dudéra?

Sid már-már felrobbant, mint egy kukta, de ebben a pillanatban Hoon tűnt fel mögöttük.

— Mi történt, lányok? — tudakolta. — Csak öt percre hagylak magatokra titeket, és máris egymásnak estek?

Az álmok hatalma

Luce előadta, miféle jelenet zajlott le nemrég, de Sidnek már nem volt kedve beszélni erről. Volt valami ebben a Sashában, ami ösztönösen nem tetszett neki, nem féltékenységről volt szó, sem pedig sportolók közti rivalizálásról. És az a mód sem fért a fejébe, ahogyan a fiú legyőzte őt. Minél többet rágódott rajta, annál... természetfölöttibbnek tűnt.

Amióta Árész egyik ügynöke meglepetésszerűen rájuk támadt, miután hajba kaptak egy teljesen átlagosnak tűnő lánnyal, Sid elhatározta, hogy bizalmatlan lesz minden új arccal szemben. Pláne ha ez az arc ennyire tenyérbe mászóan vigyorog...

Vörös pipacsok

Egy kapu. Egy hatalmas elefántcsont kapu.
Bezárva.

És egy nagy, fekete, szárnyas teremtmény, amint fel akar repülni. És pipacsok, rengeteg vörös pipacs...

— Morfeusz... — mormogta Hoon, ahogy hirtelen kinyitotta a szemét.

Az ágyon ült, szakadt róla a víz. Megnézte az órát. A vekker még nem csörgött, kinn még kora hajnal volt. Már megint megtörtént. Ugyanaz az álom, néhány napon belül harmadszor: Felugrott, hogy megkeresse a mobilját.

Hoonnak nagyon hasonló álma volt nem sokkal azelőtt is, hogy Jared először lépett vele kapcsolatba. És miután a fiú az Olimposzon a Mercur 3000 segítségével beszélt vele, Hoon órákig meredt a kijelzőre

abban a reményben, hogy ismét meglátja. De ez nem jött be. Mintha a fiú soha nem is létezett volna. Abban reménykedett, hogy a mostani álom talán újabb kísérlet Jared részéről, hogy kapcsolatba lépjen vele. Hoon beletúrt a hátizsákjába. Visszafojtott lélegzettel vette elő a mobilját. Megnézte, aztán eleresztett egy csalódott sóhajt. A Mercur ki volt kapcsolva. Hoon visszafeküdt az ágyba, és felidézte az álmát: Morfeusz most nem repült, mint az első alkalommal. Ő meg aggodalomtól szorongva ébredt fel. Ez nem lehetett véletlen.

Valamit jelenthetett.

— Hoon! — szólította egy hang.

A lány összerezett. Megint elaludt. A szobája ajtajában az öccse állt, lehetetlen, mackómintás kék pizsamában.

— Szia, Yong... — morogta Hoon, visszatérve a valóságba.

— A vekkered csörgött — ásított a fiú. — A mama mondta, hogy szóljak neked.

Hoon ránézett az órára. Tényleg késésben volt!

— Köszönöm — felelte kinyújtózkodva, mint egy álmos macska. — Mindjárt felkelek.

— Nővérkém, kölcsönadnád nekem a szótáradat? Ma délután visszakapod.

— Vedd csak el, ott van az asztalon. De tényleg hozd vissza, mert nekem is kell.

A fiú elvette az asztalról a szótárt.

— Figyelj csak, Yong! — tette hozzá Hoon. — Tudod, a mama rám bízott némi munkát a raktárban...

— Ééés? — Yong nagyot ugrott, és az ajtó felé hátrált. — Az a helyzet, hogy tényleg nem tudok segíteni neked... Már segítek a papának festeni, és még egy rakás feladatom van, be kell fejeznem egy videojátékot, vasárnap meg meccs van... Várlak a konyhában, kész a reggeli, szia!

Eltűnt. Na bumm! Hoon csak bepróbálkozott, de igazából nem sok jót várt. Ami azt illeti, arra sincs sok esélye, hogy valaha is visszakapja a szótárját. Az öccse viszonya a kölcsönkért cuccokkal meglehetősen katasztrofális. Igazság szerint mindennel katasztrofálisan bánik, de a máséval még inkább. Pontosan tudta, hogy Hoon mennyire vigyáz a könyveire, és hogy egy szamárfül vagy egy ceruzabeírás felér nála egy szíven döféssel. Ezzel szemben minden könyve, amit ugyan erőszakkal, de vissza tudott szerezni a testvérétől, tele volt behajtásokkal és idétlen firkákkal. Yong javíthatatlan volt. A testvérek felérnek egy istencsapással, gondolta Hoon. Erről Luce is tudna mesélni.

Mezítláb ment ki a konyhába. Szeretett így sétálni.

— Jó reggelt mindenkinek! — köszöntötte a többieket.

— Jó reggelt, Hoon! — Az apja, mint mindig, frissen és kipihenten ült egy csésze kávé mellett. Valami furcsa műanyag állattal játszott. Úgy nézett ki, mint egy sörényes hangyász. Yong képregényt bújt, s valahányszor lapoznia kellett, beleharapott a briósba.

— Papucs, Hoon! Hányszor mondjam még, hogy ne mászkálj mezítláb? — kezdte azonnal az anyja a tűzhely mellett állva.

— Az ágy alatt maradt, mama...

Hoon leült a helyére, és meleg tejet öntött egy nagy halom csokis gabonapehelyre.

Az apja megnyomott egy gombot a sörényes hangyászában, az pedig elkezdte felporszívózni a morzsákat a szalvétájáról.

— Na, ez hogy tetszik, Hoon?

— Csodaszép, papa! — Hoon kifejezetten fellelkesült. — Hol találtad?

— A raktárban. Pár éve vettem egy vándorárustól — mondta a férfi, mintha mesébe kezdene. — Azt mondta, hogy csak nagyon keveset gyártottak ebből, mert a gyár már bezárt.

— Ki tudja, miért? — ironizált Hana Song. Akármit is csinált, a füle mindig radarként működött.

A férje leintette.

— Sokat fizettem érte, de megérte a pénzét!

— Vettél valamit az életedben, ami többet ért az ár egytizedénél? — ellenkezett az asszony. — Itt van egy újabb haszontalan kütyü, amitől meg kell szabadulnunk.

Hoon nevetett az apja elkeseredett arckifejezését látva.

— Az iskolában minden rendben? — kérdezte váratlanul a férfi, és kikapcsolta a bizarr ketyerét.

— Miért? — kérdezte Hoon védekező állásba helyezkedve. — Beszélte valakivel?

— Nem kell senkivel sem beszélnem, hogy rájöjjenek, ha valami nem stimmel — felelte az apja. — Elég, ha ránézek a lányom arcára.

Shin Song már csak ilyen volt. Képes egy hétig is hallgatásba burkolózni, ha bántja vagy nyomasztja valami, hogy azután kirukkoljon egy kihegyezett és kellemetlen kérdéssel.

— Az irodalommal akadt egy kis problémám — vallotta be Hoon. Azt nyilvánvalóan nem mondhatja el, mi is aggasztja valójában. — De hamarosan ki-köszörülöm a csorbát.

— Efféle baleset mindenkivel előfordulhat. Nem kell elszomorodni miatta.

— Nyugi, minden rendben van — biztosította Hoon. Az apjánál alapelv volt, hogy az iskolában minden rendben menjen, büszkeségi kérdést is csinált belőle, ámde talán nem kéne, hogy rögeszmévé váljon.

— Így már mindjárt jobb. — Shin papa kiitta az utolsó korty kávéét, majd felállt az asztaltól, és magához vette a hordozható hangyásporszívót. — Most aztán munkára! Egy nagy falat kell lefestenünk. Menjünk, Yong!

— Mama, már akartam beszélni veled valamiről — mondta Hoon, amint egyedül maradtak a konyhában.

Az anyja abbahagyta a mosogatást, és várakozóan hátrafordult.

— Megpróbáltam párszor bemenni a raktárba, de a papa mindig utánam jött. Olyan, mint egy gyerek, akitől el akarják venni a játékait — folytatta Hoon. — Ha bármihez hozzányúlok, rögtön érzelmi húrokat kezd pengetni. Mindig meg akar lágyítani, mint az előbb azzal a sörényes hangyással.

— És fogadok, sikerül is neki. Nem véletlenül van tele a ház mindenféle kacattal.

Hoon nevetett. Való igaz, bizonyos holmik tényleg szépek voltak, ezeket ő maga mentette át a szobájába vagy valamelyik másik helyiségbe.

— De soha ne hatódj meg — tette hozzá Hana Song. — Apád hihetetlen történeteinek a fele kitaláció. Ő sem emlékszik arra, hogy mikor és hol vásárolta azokat a lomokat.

— Ez némiképp enyhíti a lelkifurdalásom — mondta Hoon. — De ha apa ott van mellettem, semmit sem tudok elvégezni, úgyhogy valamelyik nap el kellene vinned őt valahova egy pár órára. Nagyon kérek... Akkor nyugodtan tudnék dolgozni. Másrészt Sid és Luce felajánlotta, hogy segítenek, ez jó buli is lenne.

— Majd meglátjuk. — Az anyja visszament a mosogatóhoz. — Most irány a sulis, késésben vagy.

Hoon megköszönte, és felszaladt a szobájába a holmi-jáért. Örült, mert az anyja ezzel a „majd meglátjuk”-kal tulajdonképpen igent mondott. Ugyanakkor Hoon azt is eldöntötte: az utóbbi éjszakák álmainak igenis van jelentőségük. Már nem tarthatja őket magában. Ideje beszélnie róluk a barátnőivel.